

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Asan/1/2016
Identifikačné číslo spisu: 7016200131
Dátum vydania rozhodnutia: 12.09.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Nora Halmová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:7016200131.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako kasačný súd v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Nory Halmovej a členov senátu JUDr. Jany Zemkovej PhD. a JUDr. Petry Príbelskej PhD. v právnej veci sťažovateľa (pôvodne žalobca): P., právne zastúpený: JUDr. Ivan Husár, advokát, Vojenská 14, Košice, proti žalovanému: Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Košiciach, Krajský dopravný inšpektorát, Kuzmányho 8, Košice, o správnej žalobe proti rozhodnutiu žalovaného č. KRPZ-KE-KDI2-8/2016-P zo dňa 27. januára 2016, konajúc o kasačnej sťažnosti sťažovateľa proti právoplatnému rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/13/2016-51 zo dňa 19. mája 2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť z a m i e t a .

Žalovaný j e p o v i n ý zaplatiť žalobcovi plnú náhradu trov kasačného konania.

O ich vyčíslení rozhodne Krajský súd v Košiciach samostatným uznesením.

Odôvodnenie

1.

1.1 Krajský súd napadnutým rozsudkom podľa ustanovenia § 250j ods. 2 písm. a/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zrušil upovedomenie žalovaného zo dňa 27.01.2016 č. KRPZ-KE-KDI2-8/2016-P a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Žalobcovi priznal právo na náhradu trov konania v sume 363,79 €, ktoré je povinný žalovaný zaplatiť na účet právneho zástupcu žalobcu do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

1.2 Žalovaný predmetným upovedomením podľa § 60 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o správnom konaní“), ktoré upovedomenie doručil právnomu zástupcovi žalobcu dňa 01.02.2016 oznámil žalobcovi, že preskúmal odvolanie žalobcu, ktoré podal proti právoplatnému rozhodnutiu o priestupku vydaného Okresným dopravným inšpektorátom, Okresného riaditeľstva PZ v Košiciach zo dňa 24.11.2015 pod č. ORPZ-KE-ODI1-948/2015-P, a zistil, že toto rozhodnutie bolo doručené žalobcovi podľa § 24 ods. 2 zákona o správnom konaní fikciou doručenia

prostredníctvom Slovenskej pošty, a.s. dňa 05.12.2015. Súčasne upovedomil žalobcu, že odvolanie podané na poštovú prepravu na pošte Košice dňa 30.12.2015, je po zákonom stanovenej lehote, preto žalovaný má za to, že žalobca nedodrжал ustanovenie § 54 ods. 2 zákona o správnom konaní a preto rozhodnutie o priestupku zo dňa 24.11.2015 č. ORPZ-KE-ODI1-948/2015-P nadobudlo právoplatnosť. Súčasne žalovaný dospel k záveru, že odvolanie neodôvodňuje obnovu konania podľa § 62 alebo zmenu alebo zrušenie rozhodnutia mimo odvolacieho konania podľa § 65 zákona o správnom konaní. Predmetné upovedomenie bolo doručené právnomu zástupcovi žalobcu dňa 01.02.2016 a žalobcovi dňa 18.02.2016.

1.3 Krajský súd v odôvodnení rozsudku uviedol, že z administratívneho spisu žalovaného zistil, že rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu č. ORPZ-KE-ODI1-948/2015-P zo dňa 24.11.2015 bolo žalobcovi doručované s výzvou o opakované doručenie dňa 01.02.2015, opakovane doručované dňa 02.12.2015 a dňa 02.12.2015 bola zásielka uložená na pošte. Žalobca si zásielku reálne prevzal dňa 17.12.2015 a žaloba bola krajskému súdu doručená dňa 10.02.2016.

1.4 Krajský súd za zásadnú právnu otázku v konaní považoval vzájomný vzťah ustanovenia o doručovaní písomností do vlastných rúk (reálne prevzatie zásielky adresátom) podľa § 24 ods. 1 správneho poriadku k ustanoveniu o náhradnom doručení zásielky (fikcia doručenia) § 24 ods. 2 správneho poriadku. Je názoru, že k aplikácii ustanovení náhradného doručenia môže dôjsť iba v prípade, že nedošlo k reálnemu doručeniu. Doručenie je skutkovou otázkou a v danom prípade doručenie, a to náhradné doručenie a aj reálne doručenie preukazuje jedna a tá istá doručenka. Z doručienky je zrejmé, že došlo ku konkurencii spôsobov doručovania zásielky tým, že v priebehu odbernej lehoty si adresát zásielku reálne prevzal. Pokiaľ doručenka, z ktorej správny orgán vychádzal preukazuje súčasne reálne doručenie, správny orgán už skutočnosti týkajúce sa náhradného doručenia neskúma. Náhradné doručenie je iba subsidiárnym prostriedkom doručovania písomností, jeho okolnosti musia byť vždy riadne preukázané a spravidla vyžaduje ďalšie dokazovanie. Uprednostnenie náhradného doručenia na základe toho istého dôkazného prostriedku nemožno považovať za ústavne konformné podľa § čl. 52 ods. 4 Ústavy SR v spojení s čl. 46 ods. 2 Ústavy SR. V tejto súvislosti krajský súd poukazuje na rozhodovaciu činnosť Ústavného súdu SR a to nález II. ÚS 65/2010-49.

1.5 Krajský súd poznamenáva, že k otázke aplikácie ustanovení § 24 (doručovanie písomností adresátovi do vlastných rúk) a § 25 (doručovanie zásielok adresovaných právnickej osobe do vlastných rúk) zákona o správnom konaní v procese správneho konania sa už opakovane vyjadril Najvyšší súd SR v rozhodnutiach napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Sžo/55/2008 zo dňa 21.01.2009; sp. zn. 1Sžo/65/2008 zo dňa 18.11.2008; sp. zn. 10Sžr/73/2011 zo dňa 30.05.2012.

1.6 Krajský súd uviedol, že 15-dňová lehota na podanie odvolania začala žalobcovi plynúť dňa 18.12.2015 a keďže pätnásť deň lehoty pripadol na 01.01.2016 (piatok, ktorý bol štátnym sviatkom), posledný deň lehoty na podanie odvolania sa posunul na najbližší pracovný deň - pondelok 04.01.2016 a pokiaľ teda žalobca podal dňa 30.12.2015 na poštovú prepravu odvolanie, ktoré došlo prvostupňovému správnomu orgánu dňa 31.12.2015, ako to vyplýva z obsahu administratívneho spisu žalovaného, podal ho v zákonnej lehote, pretože za posledný deň lehoty na podanie odvolania treba považovať deň 04.01.2016. (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Sžp/6/2013).

1.7 Krajský súd uviedol, že pokiaľ žalobca podal odvolanie na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu na poštovú prepravu dňa 30.12.2015, podal ho v zákonnej lehote, pretože za posledný deň lehoty na podanie odvolania treba považovať deň 04.01.2016. Prvostupňové rozhodnutie Okresného dopravného inšpektorátu, Okresného riaditeľstva PZ v Košiciach zo dňa 24.11.2015 č. ORPZ-KE-ODI1-948/2015-P doposiaľ nenadobudlo právoplatnosť, keďže žalobca sa proti nemu v zákonnej lehote odvolal.

1.8 Krajský súd v Košiciach žalobcovi priznal aj právo na náhradu trov konania, ktoré zákonným spôsobom odôvodnil.

2.

2.1 Proti rozsudku Krajského súdu žalovaný v zákonnej lehote podal kasačnú sťažnosť.

2.2 Je názoru, že rozhodnutie o priestupku bolo P. (žalobcovi) doručované cestou poštového úradu formou zásielky do vlastných rúk s opakovaným doručovaním, ktorú si žalobca osobne prevzal dňa 17.12.2015 v 18-dňovej lehote na prevzatie uloženej zásielky určenej poštovým poriadkom. Vzhľadom k tomu, že nebol úspešný prvý pokus o doručenie zásielky, ani opakované doručenie (žalobca bol vhodným spôsobom upovedomený, že sa zásielka bude doručovať v určený deň - táto skutočnosť vyplýva z toho, že žalobca sa na poštový úrad dostavil a zásielku prevzal), teda bol zachovaný postup doručovateľa a preto bolo možné uplatniť fikciu doručenia. Žalovaný má za to, že niet pochybností o tom, že žalobca v mieste doručovania písomní nebol zastihnutý, vzhľadom k tomu, že nebol preukázaný opak, žalovaný má za to, že žalobca sa na adrese E. zdržiaval. Uviedol, že žalobca si na uvedenej adrese osobne prevzal všetky písomnosti jemu doručené. V zápisnici z ústneho pojednávania o priestupku zo dňa 24.11.2015 inú adresu na doručovanie písomní neuviedol, napriek tomu, že ako sám uvádza sa od mesiaca november 2015 na predmetnej ulici nezdržiava. Žalovaný poukázal, že v písomnostiach ako rozhodnutie o priestupku zo dňa 24.11.2015, odvolanie voči rozhodnutie o priestupku spracovanej jeho právnym zástupcom JUDr. Ivanom Husárom dňa 30.12.2015, taktiež v žiadosti o odklad výkonu rozhodnutia spracovanej jeho právnym zástupcom obsahujú údaj o pobyte E.. Až v splnomocnení na zastupovanie zo dňa 09.02.2016 je uvedená adresa E.. Ďalej poukazuje na ustanovenie § 20 ods. 1 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre, v zmysle ktorého prokurátor vykonáva dozor nad dodržiavaním zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov orgánmi verejnej správy pri výkone verejnej správy v rozsahu ustanovenom týmto zákonom a poukazuje na príklad z ich praxe, kde v obdobnej veci prokurátor reagoval upozornením pretože žalovaný nesprávne vyznačoval právoplatnosť.

2.3 Ďalej poukazuje na nález Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 278/2011-13 zo dňa 16.06.2011 v ktorom je uvedené, že dôkazné bremeno preukázať, že adresát sa v čase doručenia v mieste doručovania nezdržiaval, znáša adresát a nie správny orgán. Tiež je názoru, že čestné prehlásenie adresáta, že sa v mieste bydliska nezdržiaval v čase doručovania nestačí iba tvrdenie, je potrebný dôkaz, kde sa v kritickom čase zdržiaval. Ďalej poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 9Sžd/12/2013 zo dňa 08.07.2015, v ktorom sa uvádza: „So žiadneho ustanovenia právneho poriadku nevyplýva, že by pre plynutie odvolacej lehoty v konaní o priestupkoch mal byť u fyzickej osoby rozhodujúci okamih faktického prevzatia zásielky po uplynutí úložnej lehoty uvedenej v § 24 ods. 2 správneho poriadku.“. „Ak žalovaný napriek oneskorenosti podania odvolania toto odvolanie odmietol a rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu potvrdil, postupujúc podľa § 59 ods. 2 správneho poriadku, výrok preskúmaného rozhodnutia žalovaného je v rozpore s ustanovením § 60 správneho poriadku, lebo nezodpovedá ustanoveniam § 62 a nasl., ani § 65 a nasl. správneho poriadku - z toho dôvodu odvolací súd rozsudok krajského súdu zmenil, rozhodnutie žalovaného zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie...“.

2.4 Žalovaný na základe uvedeného navrhol, aby Najvyšší súd SR zrušil rozsudok Krajského súdu v Košiciach a potvrdil rozhodnutie - upovedomenie o nezačatí mimoodvolacieho konania zo dňa 27.01.2016.

3.

3.1 Žalobca sa k podanej kasačnej sťažnosti vyjadril a uviedol, že v zmysle ustanovenia § 441 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „S.s.p.“) v kasačnej sťažnosti nemožno uplatňovať nové skutočnosti a dôkazy. Preto žalovaným prezentované nové skutkové tvrdenia a dôkazy nemožno v rámci kasačného konania akceptovať. Žalobca poukazuje, že v jeho prípade došlo reálne k prevzatíu zásielky v odbernej lehote. Cieľom fikcie doručenia podľa ustanovenia § 24 ods. 2 správneho poriadku je nepochybne zabezpečenie doručenia zásielok účastníkovi konania, ak sa vyhýba ich doručovaniu. Teologický výklad uvedeného ustanovenia správneho poriadku však aj s poukazom na existujúcu

rozhodovacia prax súdom je nevyhnutné vnímať tak, že ak účastník správneho konania preberie v odbernej lehote doručované rozhodnutie, nie je možné vychádzať z fikcie doručenia. Poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Szo/55/2008, 1Szo/65/2008 alebo 10Szr/73/2011 ako aj na rozhodnutie ÚS SR II. ÚS 65/2010-49. Navrhuje kasačnú sťažnosť zamietnuť a priznať žalobcovi náhradu trov kasačného konania vo výške 173,31 €.

4.

4.1 Najvyšší súd SR konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 S.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním ktoré predchádzalo jeho vydaniu a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná. Rozhodol bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 455 S.s.p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu SR. Rozsudok bol verejne vyhlásený podľa § 137 ods. 2 S.s.p.

4.2 Podľa § 2 ods. 1 a 2 S.s.p. v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom. Každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde.

4.3 Podľa § 24 ods. 2 správneho poriadku, ak nebol adresát písomnosti, ktorá sa má doručiť do vlastných rúk, zastihnutý, hoci sa v mieste doručenia zdržiava, doručovateľ ho vhodným spôsobom upovedomí, že písomnosť príde znovu doručiť v určený deň a hodinu. Ak nový pokus o doručenie ostane bezvýsledný, doručovateľ uloží písomnosť na pošte a adresáta o tom vhodným spôsobom upovedomí. Ak si adresát nevyzdvihne písomnosť do troch dní od uloženia, posledný deň tejto lehoty sa považuje za deň doručenia, aj keď sa adresát o uložení nedozvedel.

4.4 Podľa § 24 ods. 1 správneho poriadku, dôležité písomnosti, najmä rozhodnutia sa doručujú do vlastných rúk adresátovi alebo osobe, ktorá sa preukáže jeho splnomocnením na preberanie zásielok.

4.5 Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojom náleze sp. zn. II. ÚS 65/2010-49 zo dňa 27. októbra 2010 uviedol, že „... Využitie fikcie doručenia podľa poslednej vety citovaného ustanovenia § 24 ods. 2 správneho poriadku prichádza do úvahy iba v prípade splnenia všetkých týmto ustanovením stanovených zákonných predpokladov, t.j. preukázanie skutočnosti, že adresát zásielky určenej do vlastných rúk sa v čase jej doručovania v mieste doručovania aj skutočne zdržoval, a teda mal aj reálnu možnosť dozvedieť sa o pokusoch poštového doručovateľa predmetnú zásielku mu doručiť (napr. stanovisko uverejnené v periodiku Zo súdnej praxe č. 4/2001), tiež preukázanie, že poštový doručovateľ dodržal postup pri doručovaní zásielky adresovanej do vlastných rúk, pretože ak napr. poštový doručovateľ po prvom neúspešnom doručovaní zásielky určenej do vlastných rúk zásielku ihneď uložil na pošte bez toho, aby sa pokúsil ju doručovať opakovane po tom, ako o tom adresáta vhodných spôsobom upovedomil, nemôže dôjsť k naplneniu zákonných podmienok na uplatnenie fikcie doručenia (napr. Výber rozhodnutí a stanovísk najvyššieho súdu 1/1971, Zborník stanovísk, správ a rozhodnutí a stanovísk najvyššieho súdu č. 52/1996). Obdobne, ak doručienka zásielky určenej adresátovi do vlastných rúk, ktorá bola uložená na pošte, obsahuje iba jeden podpis poštového doručovateľa, nemá povahu verejnej listiny, pretože neobsahuje všetky predpísané náležitosti (C.H. BECK č. RNs C 155/2001). V prípade náhradného doručovania je uvedeným ustanovením konštruovaná právna fikcia, že účinky doručenia písomnosti nastanú ex lege po uplynutí stanovenej doby aj voči tomu, kto písomnosť fakticky neprevzal. Právna fikcia je právno-technický postup, pomocou ktorého sa považuje za existujúcu situácia, ktorá je zjavne v rozpore s realitou a ktorá dovoľuje, aby z nej boli vyvedené odlišné právne dôsledky než tie, ktoré by plynuli iba z konštatovania faktu. Účelom fikcie v práve je posilniť právnu istotu. Právna fikcia, ako nástroj odmietnutia reality právom, je nástrojom výnimočným, striktno určeným pre naplnenie tohto jedného z hlavných ústavných postulátov právneho poriadku v podmienkach právneho štátu. Aby mohla právna fikcia svoj účel naplniť (dosiahnutie právnej istoty),

musí rešpektovať všetky náležitosti, ktoré s ňou zákon spája. Ak nie sú všetky právne náležitosti splnené, súd nie je oprávnený naplnenie fikcie konštatovať. V zmysle čl. 2 ods. 2 ústavy možno štátnu moc uplatňovať len v prípadoch a stanovených medziach spôsobom, ktorý ustanoví zákon (m.m. I. ÚS 119/07)."

4.6 Z obsahu administratívneho spisu kasačný súd zistil a zároveň mal za preukázané, že žalovaný doručoval napadnuté rozhodnutie sp. zn. ORPZ-KE-ODI1-948/2015-P zo dňa 24.11.2015 prostredníctvom pošty a poštového doručovateľa. Prvý neúspešný pokus o doručenie zásielky s výzvou o opakované doručenie bol vykonaný dňa 01.12.2015. Opakované doručenie bolo vykonané dňa 02.12.2015 a následne, v ten istý deň, t.j. 02.12.2015 bola zásielka uložená na pošte. Navrhovateľ si zásielku osobne prevzal dňa 17.12.2015.

4.7 Žalovaný je toho názoru, že na doručenie zásielky žalobcovi je nutné aplikovať fikciu doručenia, a teda zásielku považuje za doručení dňom 05.12.2015, na základe čoho má za to, že navrhovateľ podal opravný prostriedok oneskorene.

4.8 Citované ustanovenie § 24 ods. 2 správneho poriadku hovorí o inštitúte tzv. „náhradného doručenia do vlastných rúk". Predpokladom takéhoto postupu je však skutočnosť, že adresát písomnosti, ktorá sa má doručiť do vlastných rúk, nebol zastihnutý, hoci sa v mieste doručenia zdržuje a zároveň zanechanie dvoch upovedomení, z ktorých prvé upovedomenie je pokusom o ďalšie osobné doručenie a druhé upovedomenie je oznámením o uložení zásielky. Oznámenie o ďalšom osobnom doručení musí obsahovať deň a hodinu opakovaného doručenia. Obe upovedomenia sa vykonávajú vhodným spôsobom. Predpokladom však je skutočnosť, že adresát sa môže k písomnosti dostať obvyklým spôsobom. V takom prípade, pokiaľ si adresát zásielku do troch dní od jej uloženia nevyzdvihne, posledný deň tejto lehoty sa považuje za deň doručenia, a to aj za predpokladu, že sa adresát o uložení svojej zásielky nedozvedel.

4.9 Najvyšší súd konštatuje, že na uplatnenie inštitútu náhradného doručenia musia byť kumulatívne splnené všetky podmienky dané ustanovením § 24 ods. 2 správneho poriadku, čo však v tomto prípade nenastalo. Z obsahu predmetnej zásielky, ani z administratívneho spisu nevyplýva, že bol navrhovateľ informovaný o opakovanom doručovaní zásielky - o čase a termíne, keď sa opakované doručenie zásielky s rozhodnutím, uskutoční. Bez splnenia tejto zákonnej podmienky potom nemožno súhlasiť s odporcom, že v tomto prípade prišlo k fikcii doručenia.

4.10 V prípade, že adresát zásielky, v tomto prípade žalobca, si zásielku osobne prevezme na pošte, je vylúčené aplikovať inštitút náhradného doručenia. Takýto postup by bol v rozpore s účelom a zmyslom ustanovenia upravujúceho inštitút náhradného doručenia, ako aj v rozpore s princípom právnej istoty. Z doručenia je zrejmé, že došlo ku konkurencii spôsobov doručovania zásielky tým, že v priebehu odbernej lehoty si adresát zásielku reálne prevzal. Pokiaľ doručienka, z ktorej správny orgán vychádzal preukazuje súčasne reálne doručenie, správny orgán už skutočnosti týkajúce sa náhradného doručenia neskúma. Náhradné doručenie je iba subsidiárnym prostriedkom doručovania písomnosti, jeho okolnosti musia byť vždy riadne reálne preukázané, spravidla vyžaduje ďalšie dokazovanie. Uprednostnenie náhradného doručenia na základe toho istého dôkazného prostriedku nemožno považovať za ústavne konformné podľa čl. 152 ods. 4 Ústavy SR v spojení s čl. 46 ods. 2 Ústavy SR. V tejto súvislosti najvyšší súd poukazuje na rozhodovaciu činnosť Ústavného súdu SR a to nález II. ÚS 65/2010-49.

4.11 Kasačný súd v súlade s citovanými ustanoveniami správneho poriadku, O.s.p. ako aj v súlade s citovaným nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky záverom konštatuje, že zásielka obsahujúca rozhodnutie žalovaného bola žalobcovi doručená dňa 17.12.2015, a teda zákonná 15 - dňová lehota na podanie opravného prostriedku mu začala plynúť dňa 18.12.2015, posledný deň lehoty pripadol na 01.01.2016 čo bol piatok a štátny sviatok, posledným dňom bol najbližší pracovný deň, t.j. 04.01.2016 - pondelok. Žalobca podal opravný prostriedok na poštovú prepravu dňa 30.12.2015, ktoré došlo prvostupňovému správnenému orgánu dňa 31.12.2015, teda v zákonom stanovenej lehote.

4.12 Kasačný súd vyhodnotil rozsah a dôvody kasačnej sťažnosti vo vzťahu k napadnutému rozsudku Krajského súdu v Košiciach po tom, ako sa oboznámil s obsahom administratívneho a súdneho spisu a dospel k záveru, že s odvolacími námietkami žalovaného sa nemôže stotožniť. Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku skonštatoval, že žalobca podal opravný prostriedok včas, a kasačný súd sa s týmto názorom stotožňuje, a teda kasačnej sťažnosti žalovaného nie je možné vyhovieť. V prípade, že krajský súd zistí, že návrh na začatie konania, ktorým je opravný prostriedok, bol podaný včas, nie je povinnosťou krajského súdu túto skutočnosť zdôvodňovať. Krajský súd je pri preskúmaní rozhodnutia a postupu správnych orgánov viazaný rozsahom a dôvodmi uvedenými v návrhu.

4.13 Podľa § 461 S.s.p. kasačný súd zamietne kasačnú sťažnosť, ak po preskúmaní zistí, že nie je dôvodná.

4.14 Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť zamietol, s prihliadnutím na všetky individuálne okolnosti daného.

4.15 O náhrade trov kasačného konania rozhodol Najvyšší súd SR tak, že sťažovateľovi, ktorý v tomto konaní nemal úspech, ich náhradu nepriznal (§ 467 ods. 1 S.s.p. a analogicky podľa § 168 S.s.p.) a žalobcovi priznal nárok na dôvodne vynaložené trovy konania, o ktorých výške rozhodne Krajský súd v Košiciach samostatným uznesením.

4.16 Senát vo veci rozhodol pomerom hlasov 3 : 0 (§ 139 ods. 4 S.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok n i e j e prípustný.